

Sygn. akt: III U 774/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2013 r. w O.

sprawy z odwołania F. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania F. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 28 marca 2013r. **znak**(...)

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 774/13

UZASADNIENIE

F. Z. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 28.03.2013r. znak (...), którą ta decyzją organ rentowy odmówił mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz dodatku pielęgnacyjnego.

W uzasadnieniu swojego odwołania F. Z. podniósł, że nie zgadza się zarówno z orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS jak i Komisji Lekarskiej ZUS. Jego zdaniem ograniczenia ruchowe kończyn górnych powodują, że nie może on pracować na budowie, ani w zawodzie kierowcy, a wobec drętwienia prawej ręki nie jest w stanie wykonywać nawet najprostszych czynności.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Stanowisko organu rentowego opierało się na orzeczeniach Lekarza Orzecznika ZUS jak i Komisji Lekarskiej ZUS, które nie uznały odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji oraz na fakcie, że ubezpieczony nie ukończył 75 roku życia, a tym samym nie spełnia przesłanek warunkujących przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz do dodatku pielęgnacyjnego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

F. Z. decyzją ZUS z dnia 30.01.2002r. uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 12.05.2001r. do dnia 11.05.2002r. Decyzja ZUS była wykonaniem wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9.11.2001r. o sygn. akt XIII U 1531/01. Świadczenia te było kontynuowane do 31.05.2004r.

Następnie ZUS decyzją z dnia 20.05.2004r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty gdyż nie został on uznany za niezdolnego do pracy zarobkowej. T. Z. wniósł odwołanie od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Ostrołęce, który wyrokiem z dnia 3.09.2004r. o sygn. akt III U 932/04 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.06.2004r. do 31.05.2006r., wyrok został wykonany decyzją ZUS z dnia 19.10.2004r.

W trakcie kontrolnych badań lekarskich Komisja Lekarska ZUS uznała odwołującego za zdolnego do pracy co skutkowało wydaniem przez ZUS w dniu 26.09.2006r. decyzji odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Odwołujący złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Ostrołęce, który to Sąd wyrokiem z dnia 8.02.2007r. sygn. akt III U 1066/06 oddalił odwołanie.

Następnie decyzją z dnia 22.09.2010r. ZUS przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 6.07.2010r. do 28.02.2011r. Po upływie okresu na które zostało przyznane świadczenia decyzją ZUS z dnia 15.03.2011r. odwołujący otrzymał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1.03.2011r. na stałe.

W dniu 21.01.2013r. F. Z. złożył w oddziale ZUS wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz dodatek pielęgnacyjny.

Zakład skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który to orzeczeniem z dnia 13.02.2013r. uznał, że F. Z. nie jest całkowicie niezdolny do pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Odwołujący nie zgadzał się z powyższym orzeczeniem i wniósł sprzeciw do Komisji lekarskiej ZUS, która w swoim orzeczeniu z dnia 5.03.2013r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W tej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaskarżoną decyzję, w której odmówił F. Z. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i dodatku pielęgnacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie F. Z. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu który łącznie spełni następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagane okresy składkowe i nieskładkowe oraz niezdolność do pracy powstała w określonych w ustawie okresach.

Przepisy w/w ustawy regulują kwestie niezdolności do pracy w art. 12 zgodnie z którym za niezdolną do pracy uznaje się osobę, która całkowicie lub częściową utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Art. 75 w/w ustawy reguluje zaś kwestię dodatku pielęgnacyjnego, który przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 rok życia. Przepisu tego nie stosuje się do emeryta lub rencisty przebywającego w zakładzie opiekuńczo-leczniczym lub zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym chyba, że przebywa poza tą placówką minimum 2 tygodnie w miesiącu.

Odwołujący urodził się w dniu (...)obecnie ma więc(...)lata.

Na mocy decyzji ZUS otrzymał uprawnienia rentowe z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a więc skuteczność odwołania F. Z. uzależniona była od ustalenia czy jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy i do samodzielnej egzystencji.

W celu ustalenia powyższych okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii, jako właściwych ze względu na dolegliwości zdrowotne odwołującego.

Biegli sądowi po przeprowadzeniu badania odwołującego oraz analizie jego dokumentacji medycznej rozpoznali u niego schorzenia w postaci wygojonego zwichnięcia stawu biodrowego lewego ze złamaniem tylnej krawędzi panewki - stan po leczeniu operacyjnym w 2000 roku, stan po przebyłym urazie głowy ze złamaniem kości ciemieniowo-czołowej lewej i klinowej lewej w 2000 roku, obustronny przykurcz palców IV i V w przebiegu choroby Dupuytrena, stan po przebyłym złamaniu kompresyjnym trzonu Th1 i Th2, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L-S bez objawów korzeniowych i ubytkowych, nadciśnienie tętnicze II stopnia, chorobę wieńcową w obserwacji oraz przewlekły niezbyt oskrzeli u osoby z nikotynizmem.

Zdaniem biegłych stwierdzone u odwołującego schorzenia czynią go częściową niezdolnym do pracy na stałe.

W uzasadnieniu swojej opinii biegli wskazali, że odwołujący jest po przebyłym w 2000 roku wypadku komunikacyjnym, w trakcie którego doznał urazu głowy ze złamaniem czaszki i zwichnięciem stawu biodrowego ze złamaniem tylnej krawędzi panewki. Odwołujący był leczony operacyjnie, dzięki czemu uzyskano zadowalający zakres ruchomości w stawie biodrowym lewym zapewniające sprawność funkcji motorycznych bez pomocy ortopedycznych. Zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa pozostają w związku z chorobą zwyrodnieniową i przebyłym w 2010 roku złamaniem kompresyjnym trzonów Th1 i Th2. Biegli stwierdzili ograniczenie zgięcia kręgosłupa L-S, ale bez objawów korzeniowych i ubytkowych. Zdaniem biegłych upośledzenie funkcji palców IV i V u obu rąk w przebiegu przykurczu Dupuytrena występujące u ubezpieczonego, jak i schorzenia narządu słuchu powodują ograniczenie do pracy zawodowej. Zdaniem biegłych brak jest jednak podstaw do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji. Odwołujący pomimo wieku i schorzeń jest osobą w miarę sprawną i samodzielną, nie wymagającą pomocy osób trzecich przy wykonywaniu czynności dnia codziennego. Nadciśnienie tętnicze oraz choroba wieńcowa pomimo, że wymagają leczenia nie powodują całkowitej niezdolności do pracy.

Od powyższej opinii Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wnosił żadnych zastrzeżeń, odwołujący zaś w trakcie rozprawy przed Sądem oświadczył, że nie zgadza się z opinią biegłych. Nie podniósł jednak żadnych konkretnych zarzutów dotyczących opinii oraz nie dostarczył nowych dokumentów medycznych dotyczących jego stanu zdrowia. Sąd podzielił wnioski i spostrzeżenia zawarte w opinii biegłych sądowych. Biegli oparli swoją opinię na podstawie spostrzeżeń i obserwacji odwołującego oraz analizie jego dokumentacji medycznej i specjalistycznej wiedzy medycznej. Biegli bez wątplenia posiadają specjalistyczny zasób wiedzy pozwalający na ustalenie stopnia niezdolności do pracy. Biegli przy ocenie stopnia niezdolności do pracy odwołującego opierali się na obowiązujących przepisach i mieli na uwadze nie tylko stopień naruszeń schorzeń występujących u odwołującego, ale też jego poziom wykształcenia, przebieg pracy zawodowej oraz możliwości przekwalifikowania. Należy mieć na uwadze, że całkowita niezdolność do pracy dotyczy wykonywania jakiegokolwiek pracy a tym samym powinna ona powodować niemożność wykonywania pracy wymagającej sprawności manualnej, jak i zdolności umysłowych. Odwołujący bez wątplenia nie może wykonywać prac fizycznych wymagających pełnej sprawności manualnej, częściowa niezdolność do pracy F. Z. nie była kwestionowana zarówno przez lekarzy ZUS jak i biegłych sądowych. Nie mniej jednak nie można uznać odwołującego za całkowicie niezdolnego do pracy – rodzaj i stopień nasilenia występujących schorzeń nie dają ku temu podstaw. Sąd uznał opinię biegłych za spójną i kompletną, opartą na zebranych materiale dowodowym, popartą logicznymi wnioskami i jako taką mogącą stanowić podstawę orzeczenia.

Sam fakt niezadowolenia strony z opinii biegłego nie może być podstawą do jej kwestionowania i nie powoduje konieczności przeprowadzania dodatkowego dowodu z opinii w przypadku gdy przedstawiona opinia jest w pełni miarodajna i kompletna. Potrzeb powołania kolejnej opinii biegłych powinna wynikać z całokształtu okoliczności sprawy a nie jedynie z niezadowolenia strony (por. orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach 5.06.2002r. III AUa

811/02 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z 4.08.1999r. I PKN 20/99). Subiektywna ocena odwołującego, że jest niezdolny do pracy nie może być podstawą do zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do tego świadczenia.

Sąd w oparciu o opinie biegłych sądowych uznał, że F. Z. nie jest całkowicie niezdolny do pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, a tym samym nie spełnia ustawowych wymogów nabycia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy jak i dodatku pielęgnacyjnego

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd na mocy art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie.